

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

Nro 26 • Perjantaina 1. heinäkuuta 2005

56. VUOSIKERTA

lrttonumerohinta 1 €

*Tasavallan Presidentti Tarja Halonen
Karjalan Liiton kesäjuhlilla 19.6.2005:*

Karjalaisten iloisuus tarttunut koko kansaan

On ilo puhua teille täällä karjalaisten kesäjuhlassa. Näin upea tapahtuma on vakuuttava osoitus karjalaisuuden elinvoimaisuudesta. Ensimmäiset karjalaiset kesäjuhlat, tuolloin vielä urheilukilpailujen muodossa, järjestettiin niinkään täällä Lahdessa jo vuonna 1949.

Karjalaiset ovat asuneet vuosisatojen ajan raja-alueella ja karjalaisuus ankuroitui historialliseen ympäristöönsä rajan kansan kulttuurina. Raja pitää tässä yhteydessä ymmärtää Mikael Agricolan mukaisesti pikemmin alueena ja paikkana kuin rajaviivana. Rajan kansana se on ollut kahdesta suunnasta tulevan uskonnon, kulttuurin ja aikoinaan myös maailmankatsomusten ristipaineessa. Tässä suhteessa se on ollut samankaltaisessa tilanteessa kuin monet eteläisemmät kansat, kuten puolalaiset.

Rajan kansalla ovat ilot ja surut olleet muita väkevämmät. He ovat joutuneet kestämään sodat ja ristiriidat, mutta rauhan aikana heillä on ollut muita vilkkaammat yhteydet erilaisiin ihmisiin ja kulttuureihin. Tämän myötä heidän osaamisensa ja pärjäämisensä uusien ja vieraiden asioiden kanssa on ollut muita nopeampaa.

Itsenäisyytemme ensimmäisinä vuosikymmeninä Suomen Karjala koki voimakkaan henkisen ja taloudellisen nousun, joka katkesi jyrkästi toisen maailman sodan alettua syksyllä 1939. Sodan aikana Euroopan asukkaat ja valtiot Jäämereltä Balkanille joutuivat kokemaan sodan kauhut. Monet maat olivat suurvaltojen konferensseissa ja sopimuksissa mukana äänivallattomina kohteina, eivät itsenäisinä toimijoina.

Itsepäiset ja itsenäiset suomalaiset eivät suostuneet suurvaltojen sopimuksen kohteeksi, vaan puolustivat parhaansa mukaan kansalaistensa vapautta ja isänmaan itsenäisyyttä.. Kuitenkin yli 400 000 karjalaista joutui - useat kahden kertaan - jättämään kotinsa ja heimonsa vuosisa-

toja asuttamat alueet. Karjalaisten raskasta evakko-taivalta, jonka monet täällä olevat ovat henkilökohtaisesti kokeneet, on jatkuvas-ti muisteltu ja pidetty koko kansan tietoisuudessa. Karjalaisten evakkous on osa suomalaisten yhteistä historiaa.

Toiseen maailmansotaan ja sitä seuraavien vuosikymmenien murheisiin kuuluvat kymmenet miljoonat ihmiset, jotka pakenivat tai karkotettiin kotiseuduiltaan. Suomessa Karjalan evakkojen vastaanotto sujui alkuvaikeuksien jälkeen joustavasti ja järjestelmällisesti.

Karjalainen kulttuuri levisi siirtolaisten mukana koko Suomen alueelle. Samalla kulttuurit sekoittuivat. Virpomisperinne sulautui osittain pohjalaiseen pääsiäisnoitaperinteeseen. Uunipaisti ja riisipiirakat vakiintuivat osaksi suomalaista ruokakulttuuria karjalan paistiksi ja karjalanpiirakoiksi nimettyinä.. Karjalan kansan tarttuva iloisuus, taito panna ilo pintaan, vaikka 'syän märkänis', levisi totisempienkin suomalaisten piiriin.

Karjalainen siirtoväki antoi itselleen kriisiapua järjestäytymällä ja perustamalla karjalaisseuroja. Seurojen ylläpitävä voima oli 'mie ja sie -henki'. Näin luotiin voimakas yhteenuuluvuuden tunne. Luotiin henkinen koti ympärille, missä sitten liikuttiinkin niin kuin tänään täällä Lahdessa.

EU:n yhteisestä rauhasta

Toivon, että sodat ovat nyt jääneet meiltä historiaan. Tämän tunteen jakavat kanssamme sadat miljoonat ihmiset niin Euroopassa kuin Atlantin takana tai kaukana Japanissakin. Maailmansodan päättymisen 60-vuotisjuhla on vietetty varsin näyttävästi. Euroopassa on syytä iloita myös uudesta yhdistyneestä Euroopasta.

Länsi-Euroopan integraatio, joka alkoi välittömästi sodan jälkeen saavutti uuden ulottuvuuden vasta

kylmän sodan päättymisen jälkeen, 15 vuotta sitten. Maanosamme jakaneet rajalinjat haalistuivat vasta, kun kymmenen entistä Itä- ja Keski-Euroopan maata liittyi Euroopan unioniin. Yhdentymiseen liittyvät asiat olivat esillä äskeisessä EU:n huippukokouksessa. Edistyminen ei ole aina kovin nopeata, uuden Euroopan rakentaminen etenee kuitenkin hitaasti.

Euroopan yhdentymisessä on paljon tekemistä, ja paljon on vielä saavutettavissa. Laajentuneen Euroopan unionin pitäisi olla valtioiden ja kansojen liitto, jossa oman itsenäisyytemme säilyttäen voimme nauttia yhteisestä rauhasta koko mantereellamme. Tällä uudella kotialueella ihmisten pitäisi pystyä liikkumaan ja käymään kauppaa vapaasti ja turvallisesti. Ihmiset odottavat näkevänsä integraation tulokset myös arjessa: työpaikkoina, hyvinvointina ja jokapäiväisenä turvallisuutena tässä globalisaation maailmassa.

Suhteista Venäjään

Suomi saavutti sodissaan Neuvostoliittoa vastaan torjuntavoiton. Säilytimme itsenäisyytemme ja demokraattisen valtiomuotomme. Menetimme merkittävän osan alueestamme ja jouduimme maksamaan valtavat sotakorvaukset. Ihimillisesti raskain osa oli 400 000 karjalaisen asuttaminen uusille asuinsijoille. Kohtalomme oli raskas, mutta kansainvälisesti vertailtuna olemme menestyneet hyvin.

Historiaa me emme voi muuttaa, rakentakaamme siis tulevaisuutta. Meidän rajoillamme on ollut rauha yli 60 vuotta, jona aikana me olemme tehneet yhdessä pitkän matkan. Suomi on rakennettu sodan runtelimesta köyhästä maasta pohjoismaiseksi hyvinvointiyhteiskunnaksi, jolla on hyvät suhteet kaikkiin naapureihinsa, myös Venäjään.

Meille on eduksi, että naapureillakin menee hyvin. Toivon, että demokratia, ihmisoikeudet ja oikeusvaltioperiaatteen kunnioittaminen vahvistuvat Venäjällä. Suomen ja Venäjän välinen kauppa on kehittynyt erittäin myönteisesti ja suomalaisen elinkeinoelämän kiinnostus Venäjää kohtaan lisääntyy entisestään, kun Venäjästä tulee Maailman kauppajärjestön, WTO:n jäsen.

Suomen liittyminen Eu-

Yleisö odotti kärsivällisesti. Tasavallan Presidentti Tarja Halonen myöhästyi toistakymmentä minuuttia Karjalaisten kesäjuhlien sunnuntaisesta pääjuhlasta.

Sivuillamme TÄNÄÄN

- Aili Sarre 1908-2005 3**
- Karjalan maratonin voitto 4**
- Metsämaan marttakerho..... 4-5**
- Pääministerin puhe..... 6-7**
- Piirasmestari Sauli 8**

***Kurkijokelainen ilmestyy kesällä
8.7., 22.7., 5.8., 19.8.***

roopan unioniin on monipuolistanut suhdettamme Venäjään ja meidän kokemuksemme rikastuttaa puolestaan EU:n suhdetta Venäjään. Unionin suhteet ovat tietysti kaikkien 25 maan yhteiset suhteet, jonka vuoksi toiveita ja tavoitteita pitää ajaa yhdessä ja johdonmukaisesti kaikilla toimialoilla. Se helpottaa myös Venäjän suhdetta Euroopan unioniin.

Suomen asema Euroopan unionin ja Venäjän välisissä suhteissa korostuu ensi vuonna, kun Suomi toimii unionin puheenjohtajajaksena. Puheenjohtajuuskauden työlistalle kuuluvat muun muassa ratkaisun löytäminen yhteistyö- ja kumppanuussopimuksen uudistamiseen Venäjän kanssa ja Pohjoisen ulottuvuuden toimintaohjelman uusiminen. Tavoitteenamme on toimiva yhteistyö näissä asioissa Venäjän kanssa. Kuluvan vuoden monet korkean tason tapaamiset luovat tähän hyvät edellytykset.

Lähialueyhteistyöstä

Suomi harjoittaa aktiivista lähialueyhteistyötä. Tällä toiminnalla tuetaan Venäjän puoleisten lähialueidemme yleistä kehitystä ja luodaan verkostoja rajan molempia osapuolia hyödyttäen. Siten lähialueyhteistyö tukee yhteysien kehittämistä ja ylläpitoa Suomen ja Venäjän Karjaloiden välillä. Lähialuevaroin onkin autettu monia karjalaisprojekteja. Olen erityisen iloinen, että Karjalan Liitolle on paljon erilaista toimintaa rajantakaissa Karjalassa kuten esimerkiksi Viipuri-keskuksen toimintaa.

Saatoin itse todeta Karjalan kannaksen tilanteen palatessani autolla Pietarista Suomeen keväällä 2003. Erityisesti Viipurissa on paljon meille rakkaita kohteita, jotka vaatisivat pikaista kunnostamista.

Suomen rajat Venäjän kanssa on määritelty kansainvälisoikeudellisesti Pa-

riisiin rauhansopimuksessa vuonna 1947. Parhaan lähtökohdan luovutettujen alueiden kehittämiselle molempia maita hyödyttäen luo tällä hetkellä lähialueyhteistyö.

Karjalan Liitosta

Kysymys kotiseudusta ja karjalaisuudesta on ollut ja on teille haikea ja rakas. Eduskunnassa toimi sota-vuosina puoluerajat ylittänyt epävirallinen siirtoväkeä edustaneiden kansanedustajien ryhmä, jolla oli huomattava vaikutus maan asioihin. Tämän jälkeenkin karjalainen väki on pyrkinyt järjestäytymään ja toimimaan ohi ja yli puoluepolitiikan. Luovutetun Karjalan kunnat, seurakunnat ja maakunnalliset järjestöt perustivat huhtikuussa 1940 Karjalan Liiton.

Karjalan Liiton tärkein tehtävä oli valvoa kotinsa menettäneiden siirtokarjalaisten etuja asutus- ja koulutuskeskusteluissa. Valtioneuvos Johannes Virolainen määritteli Liiton itsenäisten ja itsepäisten karjalaisten taistelujärjestöksi. Nykyään Karjalan Liiton toiminta painottuu karjalaisen kulttuurin ja perinteen sekä Karjala-tietouden välittämiseen ja vaalimiseen.

Karjalan Liitto on erinomainen esimerkki vapaaehtoisesta kansalaistoiminnasta ja kansalaisyhteiskunnasta. Kansalaisyhteiskunta toimii virallisen hallintoyhteiskunnan vastapainona ja täydentäjänä. Kansalaisjärjestöillä on kyky nostaa julkiseen keskusteluun asioita ja ongelmia, joita ei muuten saada esille. Kansalaisyhteiskunta on olennainen osa elävää demokratiaa.

Karjalan Liitto ja karjalaisuus ovat osoittaneet erinomaisen elinvoimansa. Toivotan karjalaisten kesäpäiville, Karjalan Liitolle ja kaikille karjalaisille parhaimman menestyksen toivoksen. Olkaa ylpeitä karjalaisuudestanne ja toimikaa parhaimman kykynne mukaan karjalaisten parhaaksi.

1.7.2005

Lahdessa suuren urheilujuhlan tuntua

Karjalan Liiton ja Karjalaisseurojen Lahden piiri onnistuivat erittäin hyvin valtakunnallisten karjalaisen kesäjuhlien järjestelyissä. Juhlapaikkana Lahden urheilukeskus oli hieno ja tarpeeksi iso juhlapaikka. Vaikka ulkona oli helle, sisällä sekä messuhallissa että suurhallissa oli mukavan viileää. Sunnuntain noin 5000-päinen yleisökään ei saanut hikeä pintaansa.

Ohjelmaa oli järjestetty edelliskertojen mukaisesti melkein ylenpalttisesti. Avajaisten, iltamien ja pääjuhlan ohjelmat kestivät turhan pitkään. Sääliksi kävivät monet iäkäämmät juhlijat, jotka varmasti jo vähemmällä ohjelmatarjonnalla olisivat tulleet tyytyväisiksi - niin kuin vähän nuoremmatkin. Aikataulut pettivät, koska esiintyjät olivat etukäteen kertoneet osuuksiensa kestot alakanttiin.

Korkeatasoiset vieraat tekivät tällä kertaa juhlasta erikoisen kiinnostavan. Tasavallan Presidentin Tarja Halosen ja pääministeri Matti Vanhasen puheet ovat lyhentämättöminä tämän lehtemme sivuilla. Karjalan palautusneuvotteluja ei kumpikaan suomalaisille luvannut, satikka sitten Karjalan palauttamista. Itse juhlista kerrotaan lisää ensi viikon Kurkijokelaisessa.

”Piirakan koko Karjalassa vaihteli pitäjittäin ”kohvitassin” ja ison lautasen välillä.”

3-vuotias nuori mies Sauli Saarnio ylitti TV1:n pääuutislähetysten uutiskynnyksen juhlaauantain iltana. Hän oli kuvatuin piirakkakilpailuun osallistuja. Hän on Kurkijoki-Seura ry:n puheenjohtajan Riitta Sainion tytärtänpöika. Riitan perhe osallistui kaiken kaikkiaan viiden hengen voimin kyseiseen kisaan, mikä on useamman hatunnoston arvoinen asia. Mitalisijoja tuli kolme. Jatkossa perhe varmasti pysyy piiraissa, sillä harjoitteluhan se mestarin tekee. Saulin opettajana on toiminut isomummo eli Riitan äiti.

Kurkijoella ei ollut Lahden kesäjuhlien karjalaisella torilla omaa myyntipöytää. Ensi vuodeksi Haminaan sitä on suunniteltu. Toivottavasti saamme useita kurkijokelaisia mukaan ”myyntitalkoihin”, siten ei yhdelle tulisi pöydän takana seisomisesta liian suurta urakkaa. Kurkijokelaisen tuoretta numeroa oli vapaasti otettavissa ainakin parissa pisteessä messuhallissa. Sitä lähtikin juhlijoiden mukaan ja toivottavasti luettavaksi noin 350 kappaletta.

Valtakunnallisten karjalaisten kesäjuhlien jälkimmäisissä ja Kurkijoen Pitäjäjuhlien valmistelutunnelmissa toivottelen teille aurinkoisia päiviä.

Raija Hjelm

Sanan Voimaa

1.7. Levitkööön sanoma sinun hyvytysi runsaudesta, kiitettäkööön sinun vanhurskauttasi riemuitten. Ps. 145:7

2.7. Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät. Ef. 2:19

3.7. Jeesus sanoi: ”Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.” Mark. 10:21

4.7. Herra on kansansa voima, voideltunsa apu ja turva. Ps. 28:8

5.7. Jos te noudatatte lain kuningaskäskyä niin kuin se Raamatussa on: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”, te teette oikein. Mutta jos te erotlette ihmisiä, te teette syntiä, ja laki osoittaa teidät rikkojiksi. Jaak. 2:8-9

6.7. Vapauden lain mukaan teidät tuomitaan; pitäkää se mielessänne, mitä puhutte tai teettekin. Joka ei toista armahda, saa itse armottoman tuomion, mutta joka armahtaa, saa tuomiosta riemuvoiton. Jaak. 2:12-13

7.7. Anna Jumalalle uhriksi kiitos, täytä lupauksesi Korkeimmalle. Ps. 50:14

Kuolleita

Suvun vanhin, rakkaamme

Aili Kristiina SARRE

o.s. Kiiski

* 18.12.1908 Kurkijoki
† 21.6.2005 Vantaa

Kaipauskella muistaen
Lapset ja lastenlapset perheineen

Hän sopertaa huulin ja sydämin
”saan vihdoin kohdata mestarin”.

Rakkaamme siunataan Kanta-Loimaan kirkossa la 9.7.2005 klo 12.00, tämän jälkeen muistotilaisuus seurakuntatalolla.

Rakkaamme

Viljo SAVOLAINEN

* 14.7.1934 Kurkijoki
† 7.6.2005 Loimaa

Syvästi surren
Aira
Pia, Vesa, Niilo, Eero, Elli
Eveliina, Petri, Sofia, Salli, Alisa
Mikko, Raija, Riikka, Anna
Sisar perheineen
Veljien perheet
Muut sukulaiset ja ystävät

Sinut kannoin valoon korkeaan
Jumalalle annoin
en multaankin kirkkomaan.

Siunattu 19.6.2005 läheisten läsnä ollessa.
Kiitos myötäelämisestä suuressa surussamme.

Mitä on ihminen

Lapsuudesta nuoruuteen
käy matka mainen täällä.
Päivät päättyy öiden
hämärään,
levon saapi elon matkamies.

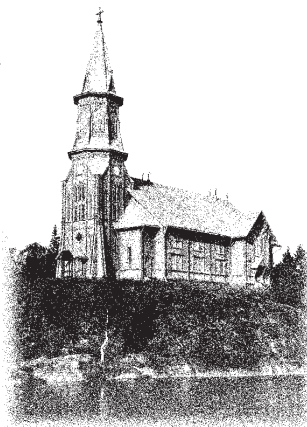
Nousee jälleen päivänkaari,
untienriento poissa on.

Uusin voimin taas rientää
voipi,
matkaa maisen kohtalon.

Luoja kaitsee kaiken täällä,
elää meidän osa täällä on.
Niin vähäinen on
ihmissieli,
edessä armon Tuomarin.

Juho Uimonen

Hartaus summuntaiksi 3.7.
7. sumuntai helluntaista

Jumala asuu meidän köyhyydessämme

”Hyvä opettaja, mitä minun pitäisi tehdä, että perisin iankaikkisen elämän?” kysyi eräs mies Jeesukselta. ”Yksi sinulta puuttuu”, vastasi Jeesus ja jatkoi: ”Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.” Mies synkistyi ja lähti surullisena pois Jeesuksen luota, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.

Tämä oli katkelma erään menestyneen miehen ja Jeesuksen kohtaamisesta. Vaikka miehellä oli runsain määrin kaikkea maallista hyvää, yksi häneltä puuttui, nimittäin Jeesuksen sisäinen tunteminen. Sitä ei ollut rahalla voinut mistään ostaa. Eikä se ole vieläkaan myytävänä.

Se, joka on täynnä omaa itseään, omaa varmuuttaan ja omaa menestystään, ei ehkä helposti näe heikkouksiaan. Tämä aikakautemme ei myöskään ole otollinen nöyryyden ihanteelle, sillä nyt on valttia oman elämän hallinta, monet sisäisen sankaruuden kurssit ja oman elämän menestystarinan rakentaminen. Kaikki on kiinni vain omasta itsestä. Sisäiselle sankarille ovat avoinna tiet tähtiin.

Oman köyhyyden myöntäminen Jumalan edessä on kuitenkin edellytys sille, että voi Jumalalta jotakin saada. Jos kädet jo ovat täynnä kaikkea omaa erinomaisuutta, eivät ne voi ottaa mitään vastaan Jumalalta.

Iankaikkinen elämä on Jumalan lahjaa. Se ei ole myytävänä millään hinnalla. Jeesus Kristus on siitä maksanut kalleimman mahdollisen hinnan. ”Hän on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ostanut omakseen ja voitollaan vapauttanut kaikista synneistä, kuolemasta ja Perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja syöttämällä kärsimisellään ja kuolemallaan. Hän lunasti minut, jotta tulisin hänen omakseen”, kuten Martti Luther Vähässä katekismuksessa selittää.

Köyhyys ei ole vain rahan puutetta. Vaikka olisi paljonkin omaisuutta, voi silti olla hyvin köyhä. Mitä minun köyhyyteni on? Onko se rahan puutetta, itseluottamuksen puutetta, hyvän ystävän puutetta, turvattomuuden tunnetta? Oman aikakautemme hengellinen opettaja Henri J.M. Nouwen sanoo, että jokaisessa ihmisessä piilee paikka köyhyydelle. Se on se paikka, jossa Jumala haluaa asua! Meidän siunauksemme piilee meidän köyhyydessämme.

”Olemme kuitenkin niin taipuvaisia peittelemään köyhyytämme ja kieltämään sen olemassaolon, että monesti menetämme tilaisuuden Jumalan kohtaamiseen, sillä hän asuu meidän köyhyydessämme. Uskaltakaamme nähdä oma köyhyytemme maana, johon aarteemme on piilotettu.”

Nouwen jatkaa: ”Samalla tavalla kuin olemme taipuvaisia kieltämään oman köyhyytemme, olemme taipuvaisia jättämään toistenkin köyhyyden tiedostamatta. Emme halua katsella ihmisiä, jotka ovat rujoja, kömpelöitä, sairaita ja kaihdamme puhumasta ihmisten kivuista ja suruista, pysyttelemme loitolla siitä, mikä on särkynyttä, avutonta ja puuttuvaista.”

Tapani Erämaja

Kirjoittaja on Pyhärannan kirkkoherra ja retriitinoaja.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Mikä rangaistusmuoto lakautettiin Suomessa vuonna 1969?
2. Mitkä ovat Suomessa esiintyvät kolme koivulajia?
3. Miksi kutsutaan auringotonta sydäntalven aikaa Lapissa?
4. Mikä on maamme vanhin protestanttinen vähemmistökirkko?
5. Kuka nainen sai vuonna 1979 Nobelin rauhanpalkinnon?

6. Mikä on dosetti?
7. Missä olympialaisissa terroristit surmasivat 11 israelilaista urheilijaa?
8. Mikä eläin on turpa?
9. Kuka kirjoitti Suomen ensimmäisen aapisen, joka ilmestyi vuonna 1543?
10. Mikä on Euroopan suurin makeanveden allas?

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus
Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Konttori: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT: (Kaikki ilmoitukset)
Etusivu 60 centtiä/mm + alv 22 %
Muut sivut 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.
Lehti ilmestyy perjantaisin, mutta vuoden aikana on joitakin kaksosnumeroita juhlapyhien aikoihin. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

E-mail:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Pieni mies täyttää 12.7. 2005 jo 40 vuotta. Parhainta Onnea Matti Teräväiselle toivottavat vaimo Marketta, veli Ilkka perheineen, sisaret Hannele ja Tiina perheineen sekä isä ja äiti.

Kurkijokelaisen palsta kuvallisia onnitteluja varten. Lähetä tai tuo lapsen (tai miksei vanhemmankin) valokuva ja onnitteluteksti Kurkijokelaisen toimitukseen. Kerro myös, minkä päivän lehteen onnittelun haluaisit. Saat täältä 8 euron laskun, jonka voit maksaa pankkiin (hintaa sisältää 22 %:n arvonnisäveron). Onnittelun voi maksaa myös täällä toimituksessa.

Perheuutisia

Viikkoa ennen juhannusta 18.6.2005 vihittiin Pöytyän kirkossa Tuija Järvinen ja Vesa Kajala. Morsiamen mummo on Torvisen Irja Ihojärveltä, nykyisin Teräväinen Loimaalta.

Muistettavaa

Sikiön sukukokous Kurkijokelaisen pitäjäjuhlahalauantaina 30.7. alkaen klo 12 Loimaan evankelisella kansanopistolla Hirvikoskella. Lisätietoja Tauno Siitamalta, puh. 0400-232 550.

Hymyä huuleen
Äiti ja isä selittivät 5-vuotiaalle esikoiselleen, että äidin sisällä kasvaa hänelle sisko tai veli. Tyttö innostui sanomaan: ”Oispa ikkuna, mistä sitä saisi välillä kurkata.”

Ken tietää?

Kuva Kurkijokimuseon kokoelma
Keitä lienevät kuvan parrakas mies ja hänen seurassaan kahvittelevat naiset?

Tiedot kuvasta pyydetään osoitteeseen Kurkijokimuseo, Kojonperäntie 446, 32260 Kojonperä tai puhelimitse 050-4036050 Maria Kauppinen tai sähköpostilla kurkijokimuseo@auria.net

NIMIPÄIVÄT	
pe 1.7.	Aaro, Aaron
la 2.7.	Maria, Maija, Maiju, Maikki, Mari, Maaria, Marika, Meeri
su 3.7.	Arvo
ma 4.7.	Ulla, Ulpu
ti 5.7.	Unto, Untamo
ke 6.7.	Esa, Esaias, Eino Leinon päivä
to 7.7.	Klaus, Launo
pe 8.7.	Turo, Turkka
la 9.7.	Jasmin, Ilta
su 10.7.	Saima, Saimi
ma 11.7.	Elli, Eleonoora, Noora, Nelli

Oikaisu

Viime Kurkijokelaisessa nro 24-25/17.6.2005 julkaistussa jutussa Varpu Siirasta, jonka päätoimittaja oli kirjoittanut Eino Uimosen kertoman perusteella, oli olennainen nimivirhe. Varpu Siira oli omaa sukua Hirvonen, mutta hänen miehensä oli tietenkin Juho Siira. Varpu oli Siiran emäntä ja sellaisena myös kuoli. Pahoittelemme.

Karjalan silta

Karjalan silta avattiin sinä vuonna, jona monet meistä syntyivät.

Karjalan silta on nytkin kunnossa ja sen kautta liitymme entiseen.

Rajalla silmät kosteina.

Läpinäkyvä raja vaaralta vaaralle.

Heimo Suontausta

Äitini Aili Sarren muistoksi 18.12.1908-21.6.2005

Aili Kristiina Sarre o.s. Kiiski Kurkijoen Särkijärveltä eli pitkän, mutta onnellisen elämän. Hän syntyi Juho Kiiskin kolmantena tyttärenä. Elämän puitteet olivat hänelle suotuisat, saihan hän elää lapsuutensa ja nuoruutensa kasvuvuodet suurperheessä kotona Karjalassa.

Jo nuorena Aili toimi monissa yhdistyksissä ja seuroissa. Alhon nuorisoseurassa hän kuului laulukuoroon, samoin seuran naisvoimistelijoihin, tanssijoihin ja näyttelijöihin sekä moninaisiin muihin rientoihin. Runojen lausunta oli hänen mieliharrastukseensa, hän muisti lukemattomia pitkiä runoja ulkoa ja lausui niitä viimeisinä päivinäänkin kaikkien iloksi ja hämmästykseksi. Lottatointi ja Kurkijoen Marttatyö oli myös hänen elämän-

sä tärkeitä toimintoja.

Syksyllä 1929 alkoi Ailin kotona Kiiskissä mieskotioteollisuuskoulu, jonka opettajaksi tuli kaukaa Lapin Inarista Uula A. Sarre. Vuonna 1933 Ailinkin nimeksi tuli Sarre. Kurkijoen Särkijärveltä Putkijoen mutkasta nuoripari osti oman maapaikan, jonne he alkoivat rakentaa taloa ja raivata peltoa. Nimeksi paikalle annettiin Jokilehto. Ailin ja Uulan lapset kasvoivat, elämä hymyili. Kaikesta huolimatta kasaantui tummia pilviä isänmaan ja Karjalan taivaalle. Syksyllä 1939 syttyi talvisota, jota kesti 105 kunniamme päivää. Sarren perheen ensimmäinen evakkomatka suuntautui Uuraisille sekä myöhemmin Liperin Leppilammelle ynnä muualle.

Kesällä 1941 alkoi uusi

sota, jatkosota. Karjala saatiin takaisin, ja Sarren perhe palasi hävitettyyn kotiin. Kaikki rakennukset saunaa lukuun ottamatta oli tuhoutunut. Siinä se yksin törrötti joen rannalla ja antoi ensisuojan pään päälle, kun uutta rakennusta alettiin rakentaa vanhan kodin raunioille.

Vuoden 1944 syksyllä valmistui jopa uusi sauna, mutta uutislöylyt jäivät myös lähtölöylyiksi. Alkoi toinen evakkotaival. Sarren perhe sijoittui nyt Pöytyälle, josta he muuttivat lopulliseen sijoituspaikkaansa Loimaan Karhulaan Puujälkälän Nälkäniitylle, joen mutkaan. Taas alkoi raivaaminen ja rakentaminen.

Lapset sijoituivat koulujen jälkeen toimipaikkoihinsa pääkaupunkiseudulle. Isä Uula piti koulua eri puolilla Suomea, ja Aili-äiti asui yksin sekä hartaasti odotti perheen kotiutumista.

Uulan kuoltua 21.6.1968 Aili asui taas yksin, mutta hänellä oli paljon ulkopuolisia harrastuksia, jotka pitivät mielen virkeänä. Hän toimi Kurkijoen Marttayhdistyksessä ja Loimaan Karjalaseurassa sekä lasten parissa muun muassa pyhäkoulun opettajana.

Ilon aiheita olivat myös lukuisat kesäiset vierailijat ja turistit, joille Aili mielellään kertoi Sarren perheen kotimuseon salaisuuksista. Kesällä 1991 hän pääsi viimein ensimmäistä kertaa sotien jälkeen palaamaan takaisin muistojen Karjalaan Kurkijoelle ja Särkijärvelle. Rakennuksia ei kotipihaalla enää ollut, mutta muistoja ei kukaan voinut hävittää, ne säilyivät ikuisesti.

Siskoni luona Vantaalla Aili-äitimme sai viettää viimeisen vuotensa hyvässä hoidossa muistellen kotiaan Särkijärven ja Karhulan Jokilehdoissa. Vuokolle lämpimät kiitokset.

Aslak

Aili Sarre viimeisinä elinpäivinä ihaillessa rakastamaan luonnonkukkia, joita hänelle kesäviestinä oli tuotu sairaalaan.

Mummolassa

Ei kyllä missään maailmassa ole niin kuin meidän mummolassa. Puuhaa ja touhua kyllä riittää, välillä pitäisi mummoa kiittää, kun hellän hoivansa meille antaa ja lastenlapsistaan huolta kantaa.

Mummo meitä hoivas ja hellitteli, näin lastenlapsiaan lellitteli, niin monin, monin eri tavoin aina oli mummon syli avoin. Aina tulla me siihen saimme, melkein sylivuorotkin jaoimme.

Hellästi mummo se tuuditteli, tuttuja lauluja lauleskeli, pienet pipitkin puhalteli, tukkaamme samalla silitteli.

Maukkaat letut mummo paistoi, lasten suissa herkut maistoi.

Puuhat mummo suunnitteli, kanssamme hän kesän eli, rannasta matoja tongittiin, laiturin nokasta ongittiin. Välillä sitten taas uitiinkin ja kiireesti uusiin puuhihin.

Mummoista kaikista parahin on meidän mummo tietenkin. Siksi me aina mummolaan ollaan valmiit palaamaan. Mietimme, kauanko mummo jaksaa. Isä Taivaan mummolle palkan maksaa.

Terttu Ketola

Karjalaisilla Hengellisillä päivillä huhtikuussa 1974 Paavo Suoninen (oik.), Viljo Pärssinen ja Toivo Kekki laskivat seppeleen Terho Sakin suunnittelema Heimotulet-monumentille eli Karjalan Muistojen Kivelle, joka sijaitsee Seinäjoella kirkkopuistossa ja joka on karjalaisten ja eteläpohjalaisten yhteisesti pystyttämä.

Karjalan Liiton puheenjohtaja Urho Kähönen muisteli päiväjuhlan puheessaan mieleensä jäänyttä vaikuttavinta jumalanpalvelusta, joka oli pidetty Metsäpirtin Koukunnimestä marraskuun lopulla 1939. Kenttäjumalanpalveluksen oli suorittanut pastori Eero Lehtinen (myöhemmin piispa). Hänen saarnansa lähtökohtana olivat sanat: ”Älä pelkää sinä pis-kuinen lauma.”

–Me emme ole pelänneet, me emme ole menettäneet uskoamme vaikka meidät lyötiin hajalle kuin akanat tuuleen. Me olemme kestäneet, me olemme uskoneet ja me olemme nousseet, saarnasi Eero Lehtinen.

(Kirjoitus on koottu Karjala-lehden numeroon 18/3.5.1974 tekemästäni jutusta.)

Arvi Heinonen

Ekumeniaa monien vuosien takaa

Ekumenia on uskonnoissa tämän päivän sana. Uskontosuunnat eivät halua eristäytyä, vaan olla yhteistyössä muiden kristinuskosten kanssa. Viimeisimpänä todistuksena siitä vihittiin käyttöön Turun Hirvensalmen ekumeeninen kappeli äskettäin keväällä.

Kappelin vihkiminen palautti mieleeni erään tapahtuma vuodelta 1974. Silloin pidettiin Karjalan Liiton hengelliset päivät Seinäjoella huhtikuun lopulla. Olin siellä heimolehti Karjalan edustajana tekemässä juttua tapahtumasta. Silloin pidettiin sekä luterilaisten että ortodoksien jumalanpalvelukset saman kirkon, siis Lakeuden Ristin, suojissa samaan aikaan. Tämä lie-nee ollut ensimmäinen kerta Karjalan Liiton hengellisten päivien historiassa, kun näin tehtiin yhteistyötä

yli uskontokuntarajan.

Näistä päivistä muodostui ehjä kokonaisuus alkaen lauantai-illan urkusoolosta ja päättyen sunnuntain päätösjuhlien kiitosvirteen, joka voimakkaana ja mahdollena täytti Lakeuden Ristin korkean holviston.

Ensin vastakkain, nyt rinnakkain

– Risti ja vinoristi olivat aluksi vastakkain idän ja lännen uskontojen kohtaamispaikalla. On miellyttävä todeta, että ne ovat nyt rinnakkain ja me kaikki palvelemme Jumalaamme samassa tilaisuudessa. Olemme kiitollisia siitä, että saamme olla yhdessä hengellisesti vahvistumassa ja vaalimassa sitä kallista hengellistä perintöämme, joka niin paljon on aikanaan vaikuttanut karjalaisten elämään sekä ristin että vinoristin kautta, sanoi metropoliitta Johannes.

Luterilaisessa jumalanpalveluksessa saarnasi ro-vasti Erkki Kiuru, entinen

Lumivaaran kirkkoherra. Hänen saarnansa johdantona olivat Johanneksen evankeliumin 21. luvun sanat: ”Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: ”Simon, olenko minä sinulle rakas?” Samalla hän antoi Pietarille suuren tehtävän: ”Kaitse minun lampaitani”...”

Hengellisten päivien ortodoksien liturgian toimitti Metropolii Johannes. Kirkkoherra Itola avusti.

Ari Vihavainen voitti Karjalan maratonin

Neljäs kerta toden sanoi. Aiemmin Porissa, Jyväskylässä, Joensuussa ja nyt Lahdessa Karjalan maratoniin osallistunut Hiitolan Pitäjäseura ry:n Ari Vihavainen sai vihdoinkin hienon voiton Karjala-maratonin voittona ajalla 1.01,56. Tokihan oman sarjansa Ari oli voittanut jo kahtena edellisenäkin vuonna, mutta koko kisan voitto oli tätä ennen vielä saavuttamatta.

Hienosti juoksi myös toinen Hiitolan Pitäjäseuran edustaja Pertti Kukkonen,

joka voitti sarjansa M70 ajallaan 1.20,58. Lämpimät onnittelut molemmille Hiitolan pojille.

Tähän 10 mailin (16 090 m) pituiseen kisaan osallistui 47 juoksijaa. Reitti kiersi Artjärven Villikkalajärven ympäri.

Myös sunnuntaina oli Arilla hoidettavana arvostettu tehtävä. Kantoihan Karjalan maratonin voittaja juhlakulkueessa ylpeänä Hiitolan Pitäjäseuran lippua.

Raija Laaksonen

Karjalan maratonin edellisenä päivänä voitokkaasti juossut Ari Vihavainen valmistautui sunnuntaina 19.6. seuraavaan urakkaansa eli Karjalaisten kesäjuhlien juhlakulkueeseen, jonka hän marssi Hiitolan Pitäjäseuran lippua kantaen.

Metsämaan

Olipa kerran noin 45 vuotta sitten, tarkemmin sanottuna 21.4.1960, koolla 15 tarmokasta naista. Heistä jokainen oli Kurkijoella asuessaan kuulunut johonkin paikalliseen marttakerhoon.

1930-luvulla perustettujen Titon, Haavikon ja Sorjon marttakerhojen toiminnat olivat sodan jälkeisinä vuosina evakkotapaaleen mutkissa jäsenmäärien vähentymisten myötä hiipuneet. Nyt naiset toivoivat voimien yhdistämisen antavan uutta puhtia martta-aitteen edistämiseen uudella asuinpaikkakunnallaan. Näiden innokkaiden marttojen aloittama ”uusvanha” kerho sai nimekseen Metsämaan marttakerho.

Metsämaan marttakerhon perustajajäsenistä ovat vielä kunniamarttoina mukana Aini Kylliäinen (martta vuodesta 1938), Eila Tuomola (vuodesta 1947) ja Aino Veikkolainen (vuosiluku ei tiedossa). Vuosien mittaan kerhon jäsenmäärä lisääntyi niin, että parin vuoden päästä heitä oli jo 20, vuonna 1985 jo 32, vuonna 1990 peräti 40 saavuttaen huippunsa vuosituhanten vaihteessa vuonna

1999, jolloin kerhoon kuului 46 aikuista ja neljä piku marttaa. Sen jälkeen on tapahtunut pientä laskua. Tällä hetkellä (siis vuonna 2005) meitä on 30 + kolme.

Lahjoituksia

Metsämaan marttakerho on näiden vuosikymmenien aikana toiminut marttajär-

Metsämaan marttakerholaiset olkit

Kerholaiset vuonna 1996 elotorilla, jossa heillä on ollut oma myyntipaikka Ebba, Eila R., Linnea, Ulla S., Eevi, Eila K., Ulla K. ja Kerttu S.

jestön yleisten toimintape-
riaatteiden mukaan. Suo-
malaisuus ja kansainväli-
syys ovat viimeisten kym-
menen vuoden aikana ollut
vahvasti esillä. Eri vuosina
olemme pienin lahjoituksin
muistaneet syöpälapsia,
MLL:n Metsämaan osastoa
ja Kitkonpuiston vanhusten
viriketoimintaa. Ja joka ke-

vät yksi metsämaalaisnuori
(vuorovuosin tyttö tai poi-
ka) saa peruskoulunsa
”päättöstipendinä” Pennin-
venyttäjän keittokirjan.

Marjamarssien lisäksi
meillä on ollut oma lähetys-
työn nimikkokohde Thai-
maassa: Banaanipuun ja
Immanuelin päiväkodit,
joita tukemalla olemme

*Kaikki Metsämaan martta-
kerholaiset tekivät osuuten-
sa ”Aurinkokello”-ryijyn
valmistamisessa. Se on kau-
nistanut Metsämaan seura-
kuntataloa jo 20 vuotta.*

voineet olla auttamassa
kaikkein vaikeimmissa
oloissa eläviä pieniä ihmi-
siä koulutiensä alkuun. Tsu-
namikeräyksessä olimme
mukana Sri Lankassa toi-
mivan SOS lapsikylän
kautta.

Yhteistyössä Metsämaan
seurakunnan kanssa olem-
me olleet sekä saamassa
että antamassa. Piispantar-
kastuksen lounas ja kahvi-
tus, Kultaisen iän kerhon
kahvitukset, päiväkerho-
laisten lettukestit, lähetys-
piirakkatalkoot ovat käsien
työn kautta avanneet ovia
seurakunnan erilaisten työ-
muotojen ymmärtämiseen.

Vuonna 1984 jokainen
silloisista martoista kutoi
osansa Aurinkokello-ryi-
jyyn, jonka lahjoitimme
seuraavana vuonna valmis-
tuneen seurakuntatalon
viihtyisyyttä lisäämään.
Myös kirkkotekstiileitä
olemme olleet valmista-
massa.

Monenlaista muutakin
olemme käsillämme opetel-
leet tekemään Äiti Teresan
peitoista, joulukorteista ja
piimäjuustosta olkitöihin ja
nypläykseen asti. Niin, ja
rohkeimmat uskaltautuivat
palokunnan avustamina
harjoittelemaan jopa avotu-
len sammuttamista peitteen
avulla.

Yhdessä enemmän

Yhdessä olemme ko-
koontuneet kerhoihin,
iloinneet ja surreet, laula-
neet ja heilutelleet milloin
kauhaa, milloin lapiota,
opetelleet uusia asioita, ret-
keilleet lähelle ja vähän
kauemminkin. Olemme
tehneet kaikkea, mitä olem-
me ymmärtäneet martan
”hommiin” kuuluvan kun-
kin vuosiaiheen mukaan.

Olipa kerran... ja on vie-
läkin Metsämaan martta-
kerho. Meitä on normaalis-
ti koolla 12-15 naista, ja in-
nostusta riittää yhä. Yhdes-
sä on hyvä olla, sillä olem-
me harrastaneet – tosin tie-
tämättämme – nauruterapi-
aa jo vuosikymmenten
ajan.

Yökursseilla. Istumassa ohjaaja Ritva Rastas.

ipöytä lähes joka vuosi. Vasemmal-

Banaanipuun päiväkotia Bangkokissa Thaimaassa oli Metsämaan marttakerhon nimikko-
avustuskohde kymmenen vuoden ajan.

Kronikka vuodesta 2004

*Taas vuosi vanha mennyt on, se ikuisuuteen lähti.
Uusi eessä odottaa kuin kirkas aamutähti.
Se kutsuu meitä lähtemään nyt innokkaasti mukaan,
vaikk’ tulevasta ennustaa ei voi meille kukaan.*

*Liisa meitä luotsaa, ohjaa nyt sihteerinä Mirja
tuttua ja turvallista hällä vuosikirja.*

*Tapahtumaa kerhossamme ompi monenlaista
kirjaa sitten luetaan, jos ei laulu maista.*

*Pienet kahvirahamme viedään talteen tarkkaan:
Ulla meidän kerhossamme katsoo joka markkaan.*

*Kesäretket martoille on mennyt niin kuin veriin,
myös syksyisin me matka tehdään vaikka teatteriin.*

*Avustukset ovat olleet sydämen kai asia,
pienet lapset, koululaiset, myös marjamarssin rasia.*

*Päiväpiiriin kahvitukset, lasten lettukestit,
sitä kai me toivotaan, että saadaan uudet pestit.*

*Piirastouhut meiltä luistaa, jos vain uunit säilyy?
Monet hauskat talkoopäivät mielissämme päilyy.*

*Karoliina antoi meille sieniopestusta,
maistatti ja esitteli: ”Mikä ompi?” ”Torvisieni
musta.”*

*Tohtori jutteli, jos laihtuisimme hiukan,
leivän päälle sipaisemme voikerroksen vain niukan.*

*Yhdistyksen tyttäriltä saimme puhtia ja tehoa,
että voisi ajatella mieltä sekä kehoa.*

*Kunniamarttojakin kaksi, Aini ja Eila.
Suomen arvon ymmärtää, jos on Karjalasta heila.*

*Vietiin onnentoivotukset päivänsankareille,
myös surukukat moneen kotiin tään matkan
päittäneille.*

*Vuoden lopulla on jälleen pikkujoulun aika,
Pahkapirtillä nyt syötiin, tuli mieleen joulun taika.*

*Joululaulu ”Maa on kaunis” päätti meiltä vuoden,
vanhaa vuotta kiittäen ja uutta eteen tuoden.*

*Vuoden teemaan uskotaan, iloa ja turvaa riittää,
menestystä toivotaan ja kaikesta voi Luojaa kiittää.*

Ulla

Myönnettävä kuitenkin
on, että joukkomme kuuluu
suurimmalta osaltaan jo vä-
hän ikääntyneeseen suku-
polveen. Mutta se asia kor-
jaantuu, kun – toivottavasti
– uudet sukupolvet löytävät

marttojen arvokkaat visiot
perheiden hyvinvoinnista,
paikallisesti, kansallisesti ja
kansainvälisestikin tapah-
tuvasta yhteistoiminnasta.

Ritva

Martat

Kurkijokelaisessa:

- 25.2. Aromäen-Piltolan mko
- 1.4. Elisenvaaran mko
- 27.5. Kirkonseudun mko
- 1.7. Metsämaan mko
- 2.9. Raholan mko
- 23.9. Rummunsuon mko
- 4.11. Yhdistyksen juhlanumero

Pahkapirtin Puoti

- Kyyrölän Savi
- Puu- ja tuohituotteet
- Alueella
- Kahvila-Ravintola
- Mökkimajoitusta

Ristimäenkuulantie 2
32280 METSÄKORPI
puh. (02) 762 3016
ja 050-517 9110

Hieroja / Urheiluhieroja Erkki Mattila

Pappilantie 18
32210 LOIMAA

Heikkilän Korjaamo

METSÄMAA
Puh. (02) 768 0118

AUTOKORJAAMO T:mi Markku Kankaanranta

METSÄMAA
Puh. (02) 768 0226 ja
0400-531 958

Sini-Pellava Oy

puh. 040-535 4663
www.sini-pellava.fi

Pellavansiemen ja -rouhe, kylmäpuristetut pellava-
ja rypsiöljyt.
Tuotteita myynnissä mm. Ysisopissa, Metsämaan
Lähikaupassa, K-Lintulassa ja Mintussa Loimaalla.

TÄYDEN PALVELUN LVI-TALO

RAKENNAT UUTTA TAI KORJAAT VANHAA, MEILTÄ SAAT:
– Suunnittelun – Tarveaineet – Asennukset ja huolto – Myös öljypoltin-
asennukset – KANNATTAA TULLA KAUEMPAKIN

Pääministeri Matti Vanhanen

Karjalaisilla kesäjuhlilla Lahdessa 18.6.2005:

Juurien löytäminen tärkeää identiteettillemme

Maailma, jossa elämme muuttuu. Viime vuosisata oli valtavien muutosten aikaa sekä maailmanhistoriassa että kotimaassamme. Nämä muutokset muokkasivat sodan jälkeen myös elämää Karjalassa - ja karjalaisten elämää.. Ja sama muutosten tahti jatkuu.

Ymmärtääksemme muutoksen vauhdin kuvaan isäni kotipitäjän Vuoksenrannan eloa 1930-luvulta. Kunnassa asui parhaimmillaan 3 400 asukasta, mutta nykyisiä kuntaorganisaatioita tuntevien on vaikea mieltää silloista Vuoksenrantaa tai mitään muutaakaan suomalaista kuntaa kunnaksi sanan nykyisessä merkityksessä. Kuntaa hoiti kunnankirjuri, rahavarat hoidettiin pankin kanssa, ja koulujen opettajat muodostivat suurimman henkilöstöryhmän. Lisäksi oli ainakin kunnanlääkäri, joka näyttää vaihtuneen vuoden välein.

Kunnan konttoria pidettiin seurakunnan tiloissa. Siellä oli toimistohuone, arkistotilaa, pankkihuone, valtuustosal ja kirjastohuone.

Tämäkin kuvaa hyvin tuon ajan kunnan vaatimattomaa - itse asiassa olemattomaa - virkamieshallintoa. Nykyään vastaavankokoisella kunnalla lieenee 150-200 työntekijää ja toimitiloja ainakin kahden hehtaarin edestä. Mutta eipä 6-8 prosentin kunnallisveroakaan ole tästä maailmasta.

Kuntaa myös johdettiin luottamushenkilövoimin. Monet kunnallismiehistä ja -naisista olivat yllättävän nuoria, mutta he tekivät pitkän päivätyön kunnan johtamisessa. Luottamushenkilöt valmistelivat ja johtivat kunnan asioita. Ainakin kansanvalta eli aidosti, kunta oli kuntalaisten omaa hallintoa. Kun sota oli koit- tamassa, kunnan talous oli vakaa ja se suunnitteli kunnalliskodin rakentamista.

Sota muutti

Sota muutti kaiken. Muutosten keskellä meidän on ymmärrettävä, että me kaikki olemme osa muutosta. Vaikka sotaa ei olisi ollut, ei entistä Vuoksenrantaa eikä entistä Karjalaa olisi sellaisena, kuin millai-

seksi se aikanaan jätettiin. Kello ei olisi pysähtynyt, vaan muutos olisi jatkunut.

Mutta ihminen tarvitsee muutoksen vastapainoksi pysyvyyttä jo senkin vuoksi, että ilman kestävä pohjaa emme kykene hallitsemaan muutosta. Siksi on tärkeää, että meistä jokainen voi löytää sen, mistä oma suku on lähtöisin, missä ja minkälaisessa yhteisössä arvoperintömme muodostui ja millaisia arvoja kannamme mukanaamme. Kansainvälistymisen lisääntyessä alueellisuus ja paikallisuus samalla korostuvat.

Kansallisvaltiot eivät ole mihinkään häviämässä.. Sen kertovat vaikkapa viime aikojen tapahtumat Euroopan unionissa. Pidän kuitenkin todennäköisenä, että seuraavat sukupolvet hakevat omaa identiteettiään yhä voimakkaammin kansallisvaltion sijasta lähempää itseään - kielestä, kulttuurista, alueelta, suvusta ja heimosta.

Kun edellä kuvasin, miten kunnallishallinto lähelämme on muuttunut - ja muuttuu vielä jatkossakin - ovat myös valtiot ja niiden välinen yhteistyö kokeneet valtavan muutoksen. Erityisesti ovat muuttuneet ne globaalit pelisäännöt, joilla elinkeinoelämä joutuu toimimaan. Tämä vaikuttaa myös siihen, miten me jokainen asemoimme itsemme.

Rahan ja tiedon vapaa siirto ohjaavat nyt maailman kehitystä. Eurooppaan on syntymässä lähes 500 miljoonan asukkaan alue, jonka sisällä ihmiset, pääomat, tavarat, palvelut ja erityisesti tieto, voivat siirtyä esteittä. Alueella saattaa tulevaisuudessa olla yhteinen valuutta, passeja ei kysellä, ja kaikki keskeiset lait ja tuotestandardit ovat yhteisiä.

Alueen sisällä yritys-elämä on verkottumassa ristiin rastiin yli entisten valtioiden rajojen, yli vuosisataisten taisteluhautojen. Vuosi vuodelta yhä suurempi osa ihmisistä työskentelee tehtävissä, joissa yhteyksiä pidetään ja yhteistyötä tehdään yli koko maanosan.

Sama verkottuminen on jo käynnissä maailmanlaajuisesti. Tämä muutos taitaa muodostua suuremmaksi,

Kotiseutuneuvos Aira Viitaniemi tarjoili piiraita Karjalaisille kesäjuhlille saapuneille kansanedustajille: pääministeri Matti Vanhaselle, puheenjohtaja Markku Laukkaselle ja juhlatuomikunnan puheenjohtajalle Maija-Liisa Lindqvistille.

kuin mitä olivat 1900-luvun suuret muutokset.

Ihmisten Eurooppa

EU:n laajennuttua hyvin monet sodan jälkeisten aitojen takia erilleen joutuneet ovat löytäneet toisensa uudestaan. Ihmiset sijoittuvat uudelleen. He hankkivat esi-isensä seuduille uudet yhteydet. Rajalinjat hälvänevät - eikä tämä kehitys ole huonoa.

EU:n laajentumista ei kannata edes yrittää selostaa muuna kuin historiallisena, kulttuurisena ja poliittisena projektina, jolla tätä maanosaa kurotaan yhteen ihmisten Euroopaksi. Tästä ei tule Euroopan yhdysvaltoja. Tämä on päinvastoin kielten ja kulttuurien sekoitus, jossa juurien erilaisuus pitää erot näkyvissä. Mutta nämä erot eivät erota meitä, vaan rikastuttavat.

Ja uskon, että tässä eroavaisuuksien sekamelskassa myös kotimaisten heimojuurien merkitys vain korostuu. Kukaan ei kansainvälisty matkimalla muita, vaan nojaamalla rohkeasti omaan taustaansa. Aito kansainvälisyys syntyy ainoastaan erilaisuudesta.

Monet maailmalle lähtevät poikamme ja tyttömme tulevat vaiheeseen, jossa he haluavat kertoa lapsilleen ja työkavereilleen, mistä he tulevat, mitä heidän sukunsa on tehnyt. Tämän juurien etsimisen kannalta se työ, mitä Karjalan liitto, sen jäsenjärjestöt ja sukuseurat ovat tehneet menneen elämän tallentamisessa on äärimmäisen suuriarvoista.

Pelkästään Vuoksenrannan osalta olen kiitollinen siitä, että Vuoksenrannan ja Antrean pitäjaseurojen työn ansiosta omat lapseni ja heidän lapsensa voivat aikanaan löytää valtavan määrän tietoa ja kuvausta sukunsa juurista, elämästä työssä ja arjessa, juhlissa ja

surussa, keiden kanssa he asuivat. Tästä kaikesta syntyy identiteetti.

Venäjän ja EU:n yhteistyö

Miten meidän sitten pitäisi suhtautua tähän maailman ja Euroopan muutokseen, jota edellä kuvasin?

Oma kantani on selvä. Tätä historiallista muutosta ei kannata pelätä.. Suomalaiset ovat kansainvälistyvissä maailmassa voittajia. Kun suomalaiset elivät ja selvisivät entisinä aikoina lumen ja jään keskellä vaikeissa olosuhteissa, se jätti kansanluonteeseemme selkeää selviämisen taitoa, jolla pärjäämme kilpailun avautuessa rajojen yli.

Siksi me pärjäämme globalisaatiossakin. Itse asiassa me tarvitsemme sitä eri muodoissaan, koska yksin kotimarkkinamme olisivat aivan liian pienet talouselämän kehityksen turvaamiseen.

Kun puhuin Euroopasta, jätin tarkoituksella käsittelemättä Venäjän, jonka tulevaisuus meitä karjalaisia erityisesti kiinnostaa. Venäjällä on kirimistä, että se pystyy teknologian eri sektoreilla siihen yhteistyöhön, jota muualla Euroopassa harjoitetaan. On pelättävissä, että taloudellinen, teknologinen, ympäristönsuojelullinen ja koulutuksellinen ero EU-maiden ja Venäjän välillä kasvaa, vaikka viime vuosina Venäjä on energiasektorinsa ansiosta yltänyt meitä ripeämpään talouskasvuun.

Meille suomalaisille on kuitenkin erittäin tärkeää, että monipuolinen yhteistyö Venäjän ja EU:n välillä tiivistyy. Voidaan vain kuvitella, miten hyvin Suomikin pärjäisi, jos sillä olisi myös toisella sivustallaan teknologisesti kehittynyt hyvinvointiyhteiskunta, jonka kanssa harjoitettaisiin samanlaista yhteistoimintaa kuin muun Euroopan kans-

sa. Tässä on kuitenkin taivottamisen arvoinen visio tulevaisuuteen. Teemme tämän vision hyväksi työtä esimerkiksi EU:n pohjoisen ulottuvuuden politiikalla.

Kun muualla Euroopassa EU:n kehityksen myötä sodanjälkeiset uudet rajalinjat menettävät ihmisten kannalta merkitystään, niin sama eheytyminen vaatii valitettavasti täällä omalla rajallamme vielä paljon aikaa.

Vähitellen tilanne kuitenkin muuttuu, ja tulemme uskoakseni näkemään normaalina markkinatalousmaana toimivan Venäjän. Sen myötä myös suomalaisia investointeja tulee virtaamaan entistä enemmän Venäjän puolelle ja ihmisten kanssakäynti lisääntyy. Tämä integroitumisvaihe saattaa kestää pitkään, mutta ajan myötä se tapahtuu. Se on Euroopan kehityksen kannalta yhtä tärkeää kuin on ollut keskisen ja itäisen Euroopan maiden liittymisen unioniin.

Sodat sodittu

Maailmanhistoriassa aina eri tahot ovat kulloinkin ohjanneet kehitystä enemmän kuin muut voimat. Suomi on näissä pyörteissä ollut tavallisesti aina objektina - toisten toiminnan kohteena. Erityisesti Karjalan heimo on laulunsa sanoin Suomen surut soitellut. Monien tuntema edesmennyt Antti Miikkulainen kirjoitti Vuoksenranta-kirjassaan, että sodat ja kaha- kat ylittivät hävitystyötä tehden Vuoksenrannan 14 kertaa 300 vuoden kuluessa. Sama koskee monia muitakin Karjalan pitäjiä..

Me emme kaipaa tällaista historiaa takaisin. Suomi on toivottavasti sotansa soittanut ja toimimme tavalla, joka rakentaa rauhaa, yhteistyötä ja hyvinvointia. Valtiollinen johto toimii tästä lähtökohdasta myös suhteessamme lähialuei-

Pääministeri Matti Vanhanen puhui kesäjuhljen avajaisissa.

Esko Miikkulainen: Karjalan varhaiskehitys, osa 3

Siirtyminen ristiretkiaikaan

Arkeologi näki muutok- sessa kylien ja kyläkalmis- tojen siirtyneen keskelle hyvää viljelymaata, josta tuli karjalaisen yhteisön ja kulttuurin kehityksen kan- nalta ratkaiseva tekijä. Ristiretkiajan karjalaisen tuli olla yhtä hyvin taitava maanviljelijä, karjanhoitaja ja käsityöläinen kuin met- sästäjä ja kauppias.

Taloudelliseen turvalli- suuteen kuului myös soti- laallinen ja henkinen tur- vallisuus. Juuri tästä syystä ristiretkiaikana luotuun jär- jestelmään kuuluivat mui- naislinnat ja uhripaikat. Oli tarve turvautua peltoa, sa- toa ja karjaa suojeleviin voimiin. Syntyi uusia usko- muksia, riittejä ja palvonta- paikkoja.

Yhteisö oli järjestäyty- nyt. Tärkeäksi muodostui- vat myös ulkosuhteet, eri- tyisesti Novgorodiin.

Erikoisen merkittäviä ovat tämän ajan hautalöy- döt. Haudoista on löytynyt runsaasti viikatteita, sirppe- jä, kuokkia ja kirveitä sekä kotieläinten luita (lehmä, hevonen, sika, lammas). Tämä viittaa siihen, että ky- seessä olevana aikana kar- jalaisten pääelinkeinoina olivat maanviljely ja kar- janhoito.

On ajateltu, että työkir- veiden säännöllinen kuul- minen melkein jokaiseen miehen hautaan korostaa kaskiviljelyn yleisyyttä vil- jelymuotona. Eräät viitteet antavat olettaa, että myös peltoviljely alkoi Kannak- sella 1200-luvulla levitä.

Yleisimmät viljalajit oli- vat ruis, kaura ja ohra. Myös vehnää viljeltiin muutamissa paikoin, esi- merkiksi Raudussa (Ronim- us 1906-).

Myös metsästys, erän-

käynti ja kalastus olivat maanviljelyksen ja karjan- hoidon ohella tärkeitä elin- keinoja. Niillä oli lisäksi kaupallinen merkityksensä.

Kalmistojen, asuinpaik- kojen ja muinaislinnojen kaivaukset ovat tuoneet paljon todisteita karjalais- ten kädentaidoista ja käsi- työn korkeasta kehitysas- teesta. Karjalaiset sepät su- lattivat rautaa suo- ja järvi- malmista, takoivat siitä aseita, työkaluja ja muita rautaesineitä, sekä tekivät koruja pronssista ja hopeas- ta. Valitettavasti saatu ai- neisto ei ole riittävä pukua koskevien johtopäätösten tekemiseen.

Kauppa

Karjalaisia pidetään kauppakansana, jonka edustajat suorittivat jo mui- naisina aikoina pitkiä kaup- pamatkoja. Arkeologinen ja varhaishistoriallinen aineis- to tukevat tätä käsitystä. Kauppa ja tiiviit suhteet naapurikansoihin vaikutti- vat merkittävästi jopa rat- kaisevalla tavalla karjalai- sen kulttuurin syntyyn ja nousuun, mikä tuli mahdol- liseksi suotuisien luonnon- olojen ja historiallisten tekijöiden yhteisvaikutukses- ta.

Karjala sijaitsee maan- tieteellisesti edullisessa pai- kassa. Sen kautta ja välittö- mässä läheisyydessä kulki vanhastaan tärkeitä kaup- pareittejä. Karjalan kannas on kivikaudesta alkaen ol- lut kulttuurien kohtaamisen alue. Myöhemmin se on tullut paitsi kulttuurien myös valtioiden väliseksi rajamaaksi. (A. Saksa).

Eräitä näkemyksiä karjalaisten alkuperästä

Osaksi otteita Aleksandr Saksan Rautakautisesta Karjalasta.

K e n o t - sooinen eli neotsooinen maailmankausi on suurimman geo- logisen muodostuma- sarjan ja sitä vastaavan maailmankauden nimitys.

Tertiäärikausi on kvar- täärikauden edellinen, kenotsooinen maailman- kauden ensimmäinen geo- loginen kausi.

Kvartäärikausi on se geologinen aika, jonka ku- luessa kvartäärisysteemi- nen muodostumat syntyi- vät. Se on lyhyt, sen kulu- essa on orgaaninen luonto vain vähän muuttunut. On tultu siihen tulokseen, että siihen kuuluvasta ensim- mäisestä jääkaudesta on ku- lunut ainakin puoli miljoo- naa vuotta.

Viimeisen jääkauden su- lamisvaihe alkoi, kuten ker- ralliset sedimentit osoitta- vat, Euroopassa 20 000 vuotta sitten, ja jääkauden jälkeinen aika alkoi noin 10 000 vuotta sitten.

Kaivauksista saadun ai- neiston pohjalta on hahmot- tunut käsityksiä, joissa muun muassa Aarne Euro- paeuksen kaivaukset Sak- lona Lapinlahdessa olivat osoittaneet, että ensimmäi- set varsinaiset kalmistot, merovingiajan lopulta ja viikinkiajalta, ovat sekä ra- kenteeltaan että esineistöl- tään länsisuomalaisia. Tämä vastasi uudisasutus- teoriaa ja näytti osoittavan, että viikinkiaikaan tultaessa länsisuomalainen asutus- virtaus olisi saavuttanut

maalin ihmisten välisen vuorovaikutuksen piirissä.

Kun esittelin edellä muutosta kuvaavia esi- merkkejä kunnallishallin- nosta aina Euroopan tasol- le, tein sen tarkoituksella osoittaakseni sen, että kaik- ki historian vaiheet ovat tuoneet myös erilaisia rat- kaisuja Karjalan kohdalle.

Karjala on ollut raja- aluetta, jossa valtioiden vä- liset rajat ovat tuhannen vuoden kuluessa siirtyneet aina sotien tai niiden jäl- keisten neuvottelujen seu- rauksena. Välillä ihmisten yhteistyö rajan yli on ollut hyvinkin vapaata. Autono- mian aikana olimme osa Venäjää, mutta lainsäädän- tömme oli pitkälti ruotsa- laista.

Muutos merkitsee sitä, että luultavasti Karjalankin kohdalla seuraava uusi vai- he poikkeaa taas edellisistä. Todennäköisesti sen vai-

L a a t o k a n . Tällä uudis- asukkaat olisivat joutuneet kosketuksiin idästä ja kaakosta tulleen väestön kanssa (Nordman 1924-).

Ella Kivikoski korjasi tätä teoriaa siltä osin, että oletti Karjalassa jo olleen asutusta, vaikkakin arkeologisesti melkein nä- kymätöntä. Länsisuoma- laisten uudisasukkaiden li- säksi Laatokan länsiranni- kolle olisi tullut uutta väes- tönä myös Laatokan itäran- nalta Vitelen ja Tuuloksen suunnalta.

Karjalaisen ristiretkiai- kana kukoistaneen kulttu- rin olisivat yhdessä luoneet merovingiajan lopussa ja viikinkiaikana keskenään kosketuksiin joutuneet paikallinen väestö ja länsi- suomalaiset siirtolaiset, sekä myöhemmin Laatokan rannalta tullut asutuslisäys. (Kivikoski 1944-, Huurre 1979-).

Laatokan itärannalta tul- leiden uudisasukkaiden merkitystä karjalaisten muovautumisessa on ko- rostanut myös venäläinen arkeologi V. I. Ravdonikas, joka Vitelen, Tuuloksen ja

Alavoisenoen ran- noilla tutki 1000-luvun hautakumpuja, joissa oli sekä karjalaiselle että Laa- token kaakkoisrannikon hautakumpukulttuurille tyypillisiä piirteitä. Tähän perustuu päätelmä, että Laatokan länsipuolen väes- tön alkuperä olisi järven kaakkoispuolella. (Ravdo- nikas 1934-). Samanlaisia ajatuksia oli jo aikaisem- min esittänyt A.M.Tallgren (1916-).Vuonna 1976 pi- dettiin Joensuun korkea- koulussa Karjalaa käsittelevä seminaari, jossa suoma- laiset ja silloiset neuvosto- liittolaiset tutkijat esittivät näkemyksiään Karjalan synnystä. Heikki Kirkisen mukaan karjalaiset polveu- tuvat Laatokan “esikarjalai- sesta” muinaisväestöstä, kronikoissa mainituista tsuudeista, jotka myöhem- min jakaantuivat karjalai- siksi ja inkeroisiksi. (Kirki- nen 1976-, myös 1961-).

Petroskolainen arkeologi G. A. Pankrusevin käsityk- sen mukaan Karjalan rauta- kautisen väestön pohja syn- tyi siten, että pronssikau- della Karjalan eteläosaan siirtyi uutta väestöä Ylä- Volgalta, Djakovin ja Anan- jinon kulttuurien alueelta. Tällä he sekoittuivat Vi- rosta tulleen väestön ja suo- malaistuneiden samelaisten kanssa. (Pankrusev 1976-).

Naapurimaiden arkeolo- giset löydöt ovat karjalai- sen alkuperän kannalta olennaisen tärkeää aineis- toa; muun muassa Aunuk- sen hautakumpuja on pidet- ty todisteena Laatokan kaakkoisrannikolta luoteis- rannikolle tapahtuneessa muuttoliikkeessä. (Ravdo- nikas 1934- ja 1940; Kivi- koski 1944; Bubrih 1947; Kirkinen 1977).

siin. Annan suuren arvon sille, että Karjalan Liitto on perustamisestaan lähtien tu- kenut tätä rakentavaa toi- mintalinjaa.

Venäjä on meille naapuri sanan koko merkityksessä. Välillä on ollut vaikeita vai- heita, useimmiten naurua ja kanssakäymistä.

Olemme siirtymässä uu- teen kehitysvaiheeseen, jossa kansalaisten, yritysten ja erilaisten järjestöjen yh- teistyö nousee tämän kans- sakäymisen moottoriksi siinä, missä valtiojohtajien suhteet ja tapaamiset näyt- telivät ratkaisevaa roolia vielä joitakin vuosikymme- niä sitten.

Maailman tämänhetki- sessä kehitysvaiheessa val- tioiden armeijoiden voima ei ole enää yhtä ratkaisevas- sa asemassa kuin aiemmin, eivätkä valtiot enää yksin johda ja ohjaa kehitystä. Nyt kehitystä ohjaa tekno-

logian ja tiedon ylivoima. Ja tässä me suomalaiset olemme ehkä ensimmäistä kertaa historiassa kehityk- sen kärjessä. Kun sota toi meille tappioita, nyt olem- me voittajia.

Tämä kehitysvaihe toi- vottavasti avaa niin paljon valtioiden rajoja ja samalla levittää samoja oikeusvalti- on ja demokratian pelisään- töjä, että paluuta yksinval- tioiden ja sotavoimien hal- litsemiin valtioihin ei enää ole.

Kulttuuri-imperialismi

Tätä tiedon ja teknolo- gian levittämistä voi kutsua yhdenlaiseksi kulttuuri-im- perialismiksikin, mutta ai- nakin sen arvopohja täyttää ihmisoikeuksien vaatimuk- set. Uskon, että tämän kehi- tyksen myötä Venäjäkin elää koko ajan muutoksen aikaa, ja aikanaan myös Karjalan alueet ovat nor-

heen sisältöä ohjaavat edel- lä kuvaamani eurooppalai- seen integraatioon ja maail- manlaajuiseen globalisaati- oon liittyvät vaatimukset yhteisistä pelisäännöistä. Tässä vaiheessa todennä- köisesti ohjaavana tekijänä eivät ole hallinnolliset rajat, vaan tarve antaa ihmisille ja yrityksille vapaus toimia ja tehdä yhteistyötä ja verkot- tua valtion rajoista riippu- matta. Sellainen vaihe olisi taas uusi myös meille kar- jalaisille, mutta olen varma, että pärjäisimme siinä.

Omat juuret

Palaan lopuksi juurille. Sain muutama kesä sitten kirjan Paakkolan kylästä Muolaan ja myöhemmin Äyräpään alueelta. Isoisäni isoisä Tahvo Vilpunpoika avioitui vuonna 1858 Vap- pu Aatamintytär Virolaisen kanssa. Tahvo Vilpunpojan isä ja isoisä taas olivat ko-

toisin Valkjärveltä. Avioi- duttuaan he muuttivat asu- maan Korpilahden kylään, tulevan Vuoksenrannan alueelle. Yksi heidän pojis- taan, Tahvo Tahvonpoika hankki sitten sata vuotta sit- ten talon Sintolasta, josta isoisäni ja isäni lähtivät sit- ten evakkoon. Ja tässä olen minä.

Tämä lyhyt sukuhistoria kuvaa hyvin elämänpiirim- me kasvua muutosten myö- tä.. Sukupolvien ajan maat- iloja hankittiin ja muutettiin ehkä pitäjärajojen yli, mut- ta pysyen vain kymmenien kilometrien säteellä. Ei juu- ri erkaannuttu kauas muus- ta suvusta. Elämänpiiri oli tuttu ja turvallinen. Nyt elä- mänpiiri on laaja, ja monil- la lastenlastenlapsilla se on lähes koko maailma.

Tuo Paakkolaa koskeva kirja oli varustettu alaotsi- kolla “kadonnut kylä”. Kylä, kuten lähes kaikki

kannaksen kylät taloineen on hävitetty, mutta en silti kutsuisi tuota elämää ka- donneeksi.

Talot, joissa esi-isämme ja -äitimme asuivat on hä- vitetty eikä maapohja kuu- lu enää meille, mutta se elä- mä, jota sukututkimusten ja pitäjähistoriikkien ihmiset elivät, se on olemassa ja elää omaa elämäänsä sa- malla tavalla kuin niidenkin kylien elämä, joissa suoma- laiset saavat edelleen asua. Ja mitä paremmin me pys- tymme perehtymään men- neiden sukupolvien elä- mään, tarinoihin, työhön ja juhlaan, sitä paremmin nuo menneet kylätiet ja pelto- vainiot elävät edelleen, omaa elämäänsä, omassa ajassaan, joka sellaisenaan oli ainutlaatuista eikä kos- kaan palaa.

Mutta uutta syntyy tilal- le.

Ikioma ruusukuppi

Monenlaisia uskomatto-
man upeita tilanteita saam-
me kokea jokaisella koti-
seutumatkallamme. Niin
tälläkin kerralla kesäkuussa
tekemällämme matkalla.
Pääosaa tässä tapauksessa
näyttelee ruusukuppi.

Eräs ikimuistoisista lap-
suuden ajan tapahtumista
sattui Riekkalan mummo-
lassa Kurkijoella. Sen aihe-
utti ruusukuppi. Kylämum-
mo, joten me Riekkalan
mummoa nimitimme, huu-
teli porukkaa kahville ja
niinhän sitä minäkin kipai-
sin kiireen vilkkaa tupaan.
Sinne oli katettu kahvipöy-
tä, ja pöydässä olivat mum-
mon ruusukupit.

Minulle ei meinattu-
kaan antaa ruusukuppia,
vaan ihan tavallinen muki.
Tämähän ei minulle kel-
vannut, vaan kiukkua kipi-

nöiden aloin tahtoa omaa
ruusukuppia. Enokin vielä
lisäsi löylyä alkamall

Muuta ei tarvittu, kun
tämä tyttö alkoi teutua kuin
olisi sätkyn saanut. Siinä
sai mummo kuulla kun-
niansa. Hyvä etten selkä-
saunaa saanut.

Nyt vuosikymmenten
kuluttua tuo asia korjattiin
oman kotikoivumme juu-
rella. Asia tuli kyllä kaikille
täydellisenä yllätyksenä.
Tuon yllätyksen sai aikaan
Ritva-siskomme, joka alkoi
kaivella reppuaan ja veti
sieltä monien sanomalehti-
kääreiden sisältä esille iki-
ihanan ruusukupin. Hän oli
sen Lahdesta vanhojen ta-
varoiden kaupasta sattumal-
ta löytänyt. Siinä se nyt
oli. Tutunnäköinen, rakas
ruusukuppi. Siinä paikassa
Ritva luovutti tuon arvok-

kaan kupin juhlallisesti mi-
nulle.

Kiitollisin mielin, vähän
”pöllämystyneenä” tuollai-

sesta mukavasta yllätykses-
tä sain nyt ihan ikioman
kauneimmista kauneimman
ruusukupin. Mielessäni
päätin, että tästä kupista
nautitaankin aina kaikki
merkkipäivien juhlahahvit.

Tottahan noita monenlai-
sia ruusukuppeja on pöydis-

sä vuosien varrella ollut.
Sitä ainoaa oikeaa ei kui-
tenkaan ole milloinkaan
vastaan sattunut. Nyt mi-
nulla on aarteena OMA
RAKAS RUUSUKUPPI-
NI!

Terttu Ketola

*Täydellisen yllätyksen järjestänyt Ritva luovuttamassa ruusukuppia siskolleen Tertulle koti-
pihalla Karjalassa muutama viikko sitten.*

*3-vuotiaasta Saulia ei häirinnyt, vaikka ympärillä hääri niin
televistiokameroita, tavallisia valokuvaajia kuin kymmeni-
tään ihailijoitakin. Myös kotiseutuneuvos Aira Viitaniemi oli
aivan myyty kautta aikain nuorimmasta piirakkakilpailuun
osallistujasta.*

Pieni piiraantekijä

Karjalaisten kesäjuhlien
tämän vuoden sydänten
murskaaja oli 3-vuotias Sau-
li Saarnio, Riitta Sainion tyt-
tärenpoika, joka osallistui
Karjalan Liiton valtakunnal-
lisiin piirakkamestaruuskil-
pailuihin Lahdessa. Hänet
poimittiin myös lauantain
18.6. TV1:n pääuutislähe-
tykseen, missä kerrottiin tä-
mänvuotisista kesäjuhlista.

Kurkijoki-Seuraa edusta-
nut Sauli voitti oman sarjan-
sa eli poikavunukat alle 10
v. Tyttövunukkojen alle 10
v. voitto meni Keski-Suo-
meen Sanna Sälliselle, jolta
piiraan kaulinta sujui todel-
la näppärästi. Alle 15-vuo-
tisten tyttöjen voittajasta ei
saatu selvää, vaan I sija jaet-
tiin Kristi Smartin (Pohjolan
piiri) ja Suvi Sällisen (Kes-

ki-Suomen piiri) kesken.

Naisten sarjan voitti Var-
sinais-Suomen Raili Seppä-
nen. Miesten sarjan ykkönen
oli Keski-Suomen Juhani
Moilanen. Hyväksi kakko-
seksi tuli Sami (Saulin isä)
Saarnio ja kolmanneksi Ant-
ti Valtamo, molemmat Kur-
kijoki-Seurasta pääkaupun-
kiseudulta.

Piirakkakilpailun luonut
ja sitä jo 28 vuotta luotsan-
nut kotiseutuneuvos Aira
Viitaniemi ihan liikuttui, kun
hän tajusi, kuinka hienosti
hänen haaveensa nuorista
piiraan taitajista oli toteutu-
nut. Hän ei meinannut uskoa
todeksi, että vasta 3-vuotias
Sauli osasi itse kaulita ja ry-
pyttää piiraansa. Saulia on
opettanut oma isomummo.

KukkaBox
Puh. 762 2669
Vastapäätä Loimaan
Aluesairaalaa

TILAA
Kurkijokelainen
LAATUA
EDULLISUUTTA
AMMATTILAISelta
• Kellohuoltopalvelu
• Käsikaiverrukset
• Konekaiverrukset
• Korukorjaus/
kivi-istutustyöt
• Sormuksien
valmistus
• Ja nyt myös
lasikaiverrus
KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ
KELLOLIKE
Juhani Lankinen Ky
Kauppalankatu 2, Loimaa
Puh. (02) 763 2760
(Kaupungintaloa vastapäätä)

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. kansalaisluottamuk-
sen menettäminen
2. rauduskoivu, hies-
koivu ja vaivaiskoiv-
vu
3. kaamos
4. Suomen vapaakirk-
ko
5. Äiti Teresa
6. lääkkeiden annoste-
lulokerikko
7. Münchenissä v. 1972
8. särkikala
9. Mikael Agricola
10. Laatokka

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. 7622 950,
Oikokatu 3
Avoinna: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

Asianajaja

ASIANAJAJA
on asianajajaluotteloon hy-
väksytty lakimies, jolla on
säädetty kokemus ja taito.
Asianajajan toimintaa valvo-
vat Asianajajaliitto ja oikeus-
kansleri. Asianajotoimistot
hoitavat myös maksuttomia
oikeudenkäyntejä ja oikeus-
turva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkisen Kaupanvahvistaja
Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

Asianajaja,
varatuomari Jari Heikman
varatuomari Kaarina Nylamo
varatuomari Katri Nieminen
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa,
puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Tarjoukset voimassa: perjantai – lauantai 1.-2.7.2005

Huoleton kesäkeittiö!

HK Porsaan Marinoitu
Ulkofilepihvit
10 kpl rasia

3,99
kg

Atria Maustettu
broilerin koipipala
600 g (3,32 kg)
1,99
rasia

HK Camping
grillimakkara
500 g (3,00 kg)
1,50
pkt

SPAR
Appelsiini- tai
omenatäysmehu
1 l (0,40 l)
2,00
5 pkt

SPAR
ETUKORTILLA
KOKO KESÄN

Dan Sukker
talouskidesokeri
10 kg (0,89 kg)
1/talous

8,90

SPAR LOIMAA
Kauppias Sami Toivonen
puh. (02) 763 6850
ma - pe 7-21, la 7-18, su 12-21

Ruokakauppa
Sinun makuusi

Suomalaiset
TOMAATIT

0,99
kg

Suomalainen
naudan
paistijauheliha

5,99
kg

Pepsi tai
Pepsi Max
1,5 l 4-pack (0,73 l)

5,99

PIHVIPISTE PALVELEE

Perjantaina klo 10-19
ISÄNNÄN
PIHVI

6,90
kg

KAUPPAKESKUS
LOIMAA
Naisellista nuotia
-Loimatar-
762 2848
nonstop parturi
040-765 7028
Alko
762 2062
Kahvila
762 4432
LOP-
Kultapiste
763 2150
Oljatar
762 1413
Ritvan
ja Olin
Eines-
keittiö
76368520

SPAR

LOIMAAN VIIALAN KONDITORIA-KAHVIO

Kauppalankatu 2, puh. 763 2001
Avoinna: Ma - pe 8.30-17

EHT-
liiton
jäsen

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

HAUTAKIVET

Vuodesta 1921
luotettavaa ja yksilöllistä
palvelua

LOIMAAN KIVI
PUHELIN (02) 760 511

